

vi have set paa det i en Snes Aar; saa se vi saa forfærdelig lidt Fremskridt; der staaer en Mængde daarlige Heste, som ikke skulde staa der, Heste, som have kostet sin Mand at opdrætte lige saa meget som de allerbedste Heste, men nu skulde de sælges til en Salgsverdi af 3—4—500 Kr., medens de bedste Heste gaa op til 7—8—900 Kr. Det er rimeligt at arbejde paa saa vidt muligt, at komme bort fra de daarlige Heste, det ville just Hesteavlforeningerne gøre, og det ere vi enige med dem om. Men vi ville om muligt ogsaa ad andre Veje søge at bringe dem videre. Og hvem er saa Køberen af den jydsk Hest? Det ere særlig Tyskerne, og det er heldigt for Jyderne, at den jydsk Hest er en Type af Heste, som egner sig godt til Brug i Tyskland. Men hvad er det, de klage over? Det er over det, at den jydsk Hest er for raa. Naar den kommer ned til Tyskland, kan den ikke altid straks bestille, hvad der forlanges, den har staaet for meget stille i sin Opvækst, den har ikke faaet Bevægelse nok. Naar de unge Dyr, som Tyskerne købe, og som ere behandlede ret forsigtigt og omhyggeligt, komme ned til Tyskland — de ere da i 4—5-Aarsalderen, vel som oftest i 4-Aarsalderen —, saa ere de ikke yante til de Strabadser, som de der blive udsatte for, de ere tillige overfedede. Kunne vi altsaa i Almindelighed give den jydsk Hest et mere haardført og træneret Præg, saa ville vi gerne gøre det, den tvænger til det. Men Hingstene, i alt Fald mange af dem, blive, som jeg forleden sagde, opdragede paa Drivhusmaner, det ville vi gerne bort fra, derved, at vi ville faa dem lidt ind paa saadan en Opdrætningsanstalt, hvor der er et rationelt Opdræt; derved ville vi paa bedst mulig Maade netop værgе os imod denne Overfodring, og er det ikke lykkedes os at faa det klart frem, saa er det dette, vi ville søge af de bedste Stammer og saa stille dem lige, saa at vi kunne blive klare over, hvilke Stammer der ere de bedste, og saa holde al Kunst ude. Det gærede Medlem kommer og siger, at vi kunne gøre det paa en anden Maade, men det har været vort Maal, og jeg tror, at Tingets Flertal er enigt derom, at det er et godt Maal i sig selv. Jeg tør ikke sige, at vi faa et Flertal her i Salen med Hensyn til §§ 18 og 19, men jeg tager det i den Forstand ogsaa med Ro, da jeg er vis paa, at vi nok ved 3die Behandling skulde finde hinanden i det af Landbrugsministeren til-

lede Forslag, og saa kan det nok foreløbig være tilstrækkeligt, hvis det kan ske.

Jeg kunde i og for sig godt indskrænke mig til disse Bemærkninger. Jeg er selvfølgelig glad ved, at den ærede sidste Taler, skønt jeg ellers ikke er enig med ham, dog holdt paa Svineavl og ikke kunde følge Mindretallet; man kunde sige, at hele Husdyrloven skulde revideres, men at kun en enkelt Paragraf skal revideres, er der ikke ret megen Mening i. Der kunde være Grund til at gennemgaa en hel Del andre Ting af det, som den ærede Ordfører for Mindretallet sagde. Naar han ganske i Almindelighed ligesom vilde sige, at vor Opfattelse var gal, naar vi havde sagt, at det var en bekostelig Sag at være en god Opdrætter, og at vi modsagde os selv, siger jeg nej. Selvfølgelig kunde det aldrig falde os ind at hævde andet, end at det er det rareste og bedste at opdrætte gode Dyr, men der er den Forskel paa den ærede Ordfører for Mindretallet og i alt Fald mig, at jeg ikke ved Opdrætter forstaaer Pær og Povl. Vi ere jo paa en Maade alle Opdrættere, enhver, som lægger Føl, Kalve eller andre unge Dyr til, er Opdrætter, og i den Forstand er det selvfølgelig rigtigt og ret indlysende, at det betaler sig bedst at have de bedste Dyr. Det kunde aldrig falde mig ind at forklare det, det er noget saa selvindlysende, at enhver forstaaer det. Men det, som jeg talte om, var noget andet, det var det Forhold, at en Mand virkelig vil søge at danne Stammer, at han maaske i sin Stald har et enkelt Individ, som frembyder gode Betingelser, og at han saa ud fra dette enkelte Individ søger at danne en hel Stamme. Dette er, siger jeg, en vanskelig Sag, og der er maaske kun faa Landmænd, der kunne gøre det. Det skal der et aabent og godt Øje til, og vedkommende er udsat for at gribe fejl. Man tænke sig, at der i Stalden staaer to Individier ved Siden af hinanden, af hvilke det ene er det bedste, idet det frembyder visse Fortrin. Vedkommende Mand begynder saa med dette Individ, opelsker det og passer paa, at dets Afkom bliver omhyggelig opfodret, at det bliver drevet saa stærkt, det kan taale, men dog ikke for stærkt, og han passer paa at bevare det for at samle et tilstrækkelig stort Materiale. Saa viser det sig efter nogle Aars Forløb, at han alligevel har taget fejl, og at det var det andet Individ, han skulde have holdt paa. Han maa saa begynde forfra. Det kan ikke nytte, at det